

Quaresma de la Misericòrdia: Davant la misèria, tendresa de cor

Creis que tindria èxit una publicitat, un programa televisiu, una telenovel·la que remarcàs els valors del perdó, l'acollida, el bon cor, la generositat envers aquells que es comporten de forma egoista, mesquina i miserable? Més bé sura dins l'ambient la prepotència, allò de "i tu més," i el "nosaltres bons," "la culpa, la tenen els altres..." o "miraré de capficar al màxim els 'dolents,' els magres i inútils, els sospitosos, perquè jo aparegui triomfador..."

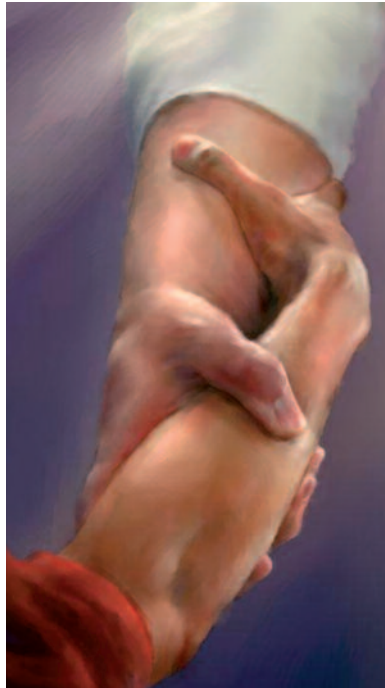
A la pel·lícula basada en la novel·la "Los Miserables," hi ha dues escenes que ens vénen molt de nou i ens desconcerten.

Un pobre marginat, delinqüent i captaire és sorprès per un rector de parròquia, quan acaba de robar-li diversos objectes de plata. El lladre li pega una bastonada, el deixa acubat en terra i fuig amb el botí. Els guardes l'encalquen i comproven el material robat. El pobre els manifesta que és el capellà mateix qui li ha donat els coberts... Naturalment, els guardes no el creuen. El porten detingut i engrillonat a la rectoria. I romanen de pedra quan el capellà mira fixament aquell pobre home, i els diu que sí, que és ell qui li ha entregat els coberts. I lo bo és que encara afegeix: "I per què no t'en vares dur també els canelobres, com jo t'havia dit?". Envia la criada a cercar-los, i els fica dins el sac. Llavors, li lleva la caputxa, i el torna a mirar fixament. L'home ha quedat espantat. Amb un posat ferm i exigent, el rector li enfloca: "A partir d'ara, has de ser un home nou..."

Efectivament, ¿quin valor poden tenir uns coberts de plata i uns canelobres, en comparació d'allò que significa ser una 'persona nova,' regenerada i feliç?

La generositat inesperada d'aquell rector ha transformat el cor i la vida d'aquell pobre home delinqüent en qualcú capaç de valorar-se a si mateix, i potser capaç de treballar i de compartir-se igualment dels seus col·legues marginats.

En aquest Any Jubilar de la Misericòrdia, els creients estam convidats a contemplar i a viure l'Amor sense límits del Pare, a deixar-nos sorprendre per la tendresa que Déu manifesta quan comprova la misèria humana; a deixar-nos fascinar per la gràcia que prové de les entranyes maternals de Déu, que es commouen davant la nostra poquedat i la nostra mesquinesa.

Aquesta Misericòrdia "fa posada en el cor de cada persona, quan mira amb ulls sincers i transparents el germà amb qui es troba en el camí de la vida" (papa Francesc).

Jesús ens ofereix d'una manera molt gràfica unes lliçons sobre la Misericòrdia:

1.- Quan conta la **paràbola del Pare Bo** (del fill pròdig), és perquè experimenta Déu com un pare increïblement bo, que quan veu tornar el seu fill que li havia tудat l'herència, 'es commou', perd el control i corre a abraçar-lo. I llavors li regala l'anell de la casa i el millor vestit; li prepara un bon sopar, amb música i ball. Aquesta figura del pare bo ¿no és encara avui la millor expressió del misteri de Déu, tot Misericòrdia?

2.- Quan explica la **paràbola del malferit i el bon samarità**. Vora l'home assaltat i robat, passen dos membres del món oficial del temple, passen de llarg per l'altra banda, sense aturar-se... Un tercer viatger és un 'samarità' tingut per heretge. Quan veu el ferit, no es pregunta si és proïsme o no, 'es commou' i fa tot el que pot fer per ell. La misericòrdia és una actitud radical d'amor que ha d'inspirar l'actuació de l'ésser humà davant del sofriment de l'altre. Jesús ens ensenya que aquell qui viu amb misericòrdia, atent al germà necessitat descobreix un gust nou a la vida; com diu Ell mateix, 'heretarà vida eterna' "Sigueu misericordiosos, com ho és el Pare del cel," dirà Jesús.

I acab amb unes paraules del Papa Francesc a la Butlla (carta) que ens va escriure iniciant l'Any Jubilar: "Que aquesta Quaresma sigui viscuda amb major intensitat, com a moment fort per a celebrar i experimentar la misericòrdia de Déu. Quantes pàgines de la Sagrada Escripura poden ser meditades a les setmanes de Quaresma per a redescobrir el rostre misericordiós del Pare! També nosaltres podem repetir amb el profeta: "Tu ets un Déu que perdones les culpes i et carregues les infidelitats de la resta del teu poble... No mantens per sempre l'enuig: Tu et complaus a usar la misericòrdia. De nou et compadiràs de nosaltres: trepitjaràs les nostres culpes i llançaràs al fons de la mar tots els nostres pecats' (Miquees 7, 18-19)..."

Novament, posam convençuts al centre el sagrament de la Reconciliació, perquè ens permet experimentar en carn pròpia la grandesa de la Misericòrdia, font de vertadera pau interior".

L'únic moment que visc és quan jo dorm

Amb tots els anys que duc de capellà he anat moltes vegades a visitar malalts tant a les clíniques i hospitals com a les cases particulars. Es pot dir que he vist de tot: persones amb malalties llargues carregades de sofriment, altres que han evolucionat de forma inesperadament ràpida, gairebé fulminant.

He estat testimoni de les diferents reaccions que tenen els pacients davant la malaltia: uns la porten amb resignació i paciència, intentant donar fins i tot un sentit al seu sofriment a partir de la fe; altres es rebel·len contra Déu i, al manco temporalment, li giren l'esquena. La immensa majoria es fan preguntes d'aquelles que no tenen resposta o no la sabem trobar: Per què m'ha de passar a mi això? què he fet per merèixer tal cosa?

El que sí puc assegurar és que a gairebé a totes les famílies hi ha algú marcat pel sofriment: La mort d'un fill o una filla en accident de trànsit; potser un que ha quedat paralytitzat a una cadira de rodes; uns altres que porten l'estigma d'algun suïcidi, uns tercers que tenen una d'aquestes malalties anomenades rares; també i, amb una mesura considerable, els afectats per les malalties degeneratives...

Hi ha molt de sofriment que sovint es porta en silenci i no importa anar massa enfora per descobrir-lo; són moltes les cases on han patit o pateixen situacions com les que acab de descriure. És per això que cada vegada que vaig a visitar malalts, en comptes de pensar que els puc aportar una mica de coratge o esperança, he de reconèixer que són ells els qui em reconforten a mi. Sovint quan surt d'una habitació de l'hospital o de la casa d'una persona seriosament malalta em dic a mi mateix que no tenc dret a queixar-me dels problemes que m'afeixuguen o dels maldecaps que adesiara em lleven la son.

Fa poc he visitat una persona que ja ha sobrepassat els 80 i que en porta 39 d'invalidesa; una caiguda "beneïta"

la deixà tetraplègica a la flor de la vida. Des d'aleshores té mig cos paralytitzat. Durat molts anys he admirat l'entesa, l'ànim i força de voluntat d'aquesta persona, el seu esperit positiu, la seva serenitat i clarividència; ha estat per a mi un autèntic testimoni de saber enfrontar la vida des de les múltiples limitacions que li han caigut a sobre i que l'han tinguda retuda la major part dels seus dies.

Darrerament ho passa fatal, té moltes complicacions que li ocasionen dolors molt forts i els calmants quasi no li mitiguen el mal. Passa moltes d'hores immòbil dins el llit sense poder-se ni girar. Abans demanava a Déu amb insistència la mort, però veient que aquesta alliberació no arriba, ha caigut en el desànim. Jo ja no trob paraules encertades per dir-li, només se m'ocorre recordar-li que la tenc present en la pregària demanant-li a Déu que li ajudi per la part que més li convengui.

A la darrera visita que li vaig fer em va impressionar fortament una expressió que és la que encapçala la meua reflexió: **"L'únic moment que visc és quan jo dorm"**. És una afirmació contundent, però que, reflecteix el que viu i pateix en el seu interior. De fet, el viure per a ella és una mort.

És mal de fer trobar una explicació a tant de sofriment com veim en el nostre entorn. Així i tot, d'aquesta crua realitat en trec dues conseqüències: 1^a) El sofriment de les persones que estimam ens ofereix l'oportunitat de poder donar-les suport, companyia, afecte, comprensió, estant al seu costat encara que sigui en silenci. Elles ho valoren i agraeixen. 2^a) El testimoni que rebem per part seva és estimulante per a nosaltres que sovint ens queixam per un mal de queixal. La seva paciència, el seu somriure agraït, la capacitat d'aguantar estoicament la malaltia, són actituds que, per poca sensibilitat que tinguem, ens fan obrir els ulls i despertar els sentiments. Al final els qui hem d'agradir la trobada amb elles som nosaltres.

Andreu Genovart Orell

Planta-li cara a la fam i a tantes injustícies!

Començ aquest article poc temps després d'haver vist un informatiu en el qual tornava a ser notícia el drama dels refugiats. La fotografia que acompanya aquest escrit és una imatge més que evident de com és de dura i d'arriscada la vida de totes aquestes persones. A l'illa de Lesbos, primera estació de la nova "terra promesa" a la qual la gent que fuig de la guerra i de la pobresa aspira a arribar, s'amunteguen a milers els salvavides que els han acompanyat mentre han fet la perillosa i, moltes vegades mortal, travessia de la mar Mediterrània. Un cop arribats al nou destí, es desenten de ells com si ja haguessin "salvat" la pròpia vida. Per desgràcia, res més enfora de la realitat.

Mentre molta la gent es juga la vida a mans d'un mafiós que no tenen cap tipus d'escrúpols, entestats únicament en fer més grossa la bossa dels seus guanys econòmics, encara que això suposi el tràfic de menors, el debat polític a l'Europa civilitzada i defensora dels drets humans (això és un dir) es fa cada vegada més i més llarg. Tancats dins els seus despatxos de buròcrates sense cor, ignoren que ja es compten per desenes de milers els éssers humans que segueixen a l'espera de solucions que els permetin refer les seves malmeses vides.

A casa nostra, el debat sobre aquesta qüestió no s'ha fet esperar i són moltes les veus que es mostren desconfiades i, cosa encara més greu, insensibles a l'èxode de tantes persones empobrides i expulsades de la seva terra per la bota dels senyors de la guerra. I davant aquest fet, cal que ens fem aquestes preguntes i les contestem des de la pròpia consciència i la humilitat del cor: Qui es pot creure que qualcú amb seny fuig del seu país carregant amb nins petits si no és per la impossibilitat de continuar vivint allà? A qui li agrada deixar una casa decent i una feina remunerada just pel desig de pura aventura, a la recerca de

"sensacions fortes"? Arriscar-se a fer la pell dins una barca a mercè de les ones simplement perquè li interessa tenir un piset a Alemanya o a Suïssa?

A això hi hem d'afegir que hem tancat l'any 2015 amb unes cotes de desigualtat com no s'havien produït mai: l'1% de la població mundial ja té tanta riquesa com el 99% restant, segons un estudi que Intermón ha presentat recentment. El nombre de rics (aquells que posseeixen més d'un milió de dòlars) ha crescut un 40% a Espanya des de l'inici de la crisi. Mentrestant, la pobresa a les nostres ciutats es cronifica: més d'un terç de les llars espanyoles tenen ingressos mitjans inferiors als 800 euros mensuals; per no entrar en més detalls de tantes vides esqueixades i abatudes per l'afany de lucre d'uns pocs.

Mans Unides ens recorda, en la seva campanya d'enguany "Planta-li cara a la fam: sembra", - que té el seu punt àlgid el diumenge dia 14 de febrer -, que és un escàndol que encara hi hagi fam i malnutrició en el món. I que això mai no pot ser considerat un fet normal al qual ens poguem acostumar,

com si formàs part del sistema, com diu el Papa Francesc.

Com podem llegir a la reflexió de fi d'any dels companys de Cristianisme i Justícia: "Mirant el món tal com està, no hi ha dubte que necessita una revolució. Hi cal una revolució ecològica, política, social i econòmica, però fonamentalment hi cal una revolució de l'afecte i la tendresa. No ens podem permetre ni un minut més d'estimar, i d'estimar-nos, tan poc i tan malament. (...) No podem suportar més desconfiança, més por ni més indiferència. Estam fets per a l'amor."

Aprofitem el temps de Quaresma que encetam per a defugir la temptació de voler tenir més i més coses materials i obriguem els nostres cors i les nostres oïdes a l'escolta atenta i solidària de tants germans i germanes nostres que, empesos per la fam i els efectes funestos de la guerra, toquen a les portes d'una Europa que fins ara s'ha mostrat insensible, aixecant murs, tancant fronteres, limitant la circulació de persones i, fins i tot, confiscant els esquitits béns que els refugiats duen a damunt.

Que l'Any de la Misericòrdia que es viu arreu del món ens faci canviar la nostra mirada, i deixem de veure els marginats com a culpables de la seva dissort i els donem una acollida sense condicions, a l'estil del Pare de la paràbola del fill pròdig.

Montserrat Nadal Fullana

MOVIMENT PARROQUIAL 2015

PARRÒQUIA DE

LA MARE DE DÉU DELS DOLORS

Baptismes: 46 (29 nins, 17 nines)

Matrimonis: 12 Primeres Comunions: 35

Defuncions: 115 (58 homes, 57 dones)

VICARIA DE SON NEGRE

Baptismes: 7 (3 nins, 4 nines)

Matrimonis: 2

PARRÒQUIA DE CRIST REI

Baptismes: 22 (12 nins, 10 nines)

Matrimonis: 2 Primeres Comunions: 27

Defuncions: 48 (18 homes, 30 dones)

PARRÒQUIA DE SANT PAU

Baptismes: 7 (2 nins, 5 nines)

Matrimonis: 1 Primeres Comunions: 12

Defuncions: 52 (25 homes, 27 dones)

- Per altra banda, el passat 17 d'octubre, 24 joves i al·lotes reberen el sagrament de la Confirmació de mans del Sr. Bisbe en el Convent de sant Vicenç Ferrer.

Breus

Equip de redacció

NOMENAMENT ECLESIÀSTIC

El Bisbe de Mallorca, Mns. Javier Salinas, el passat dia 5 de gener renovà l'equip del Secretariat Diocesà de Confraries de Setmana Santa, nomenant com a vocal Jaume Rigo Mateu el qual actualment és el secretari de l'Associació de Confraries de Manacor. Li desitjam encert en aquesta nova tasca.

dels animals. Es tracta d'una petita edició de trenta-quatre pàgines on l'estudiós José Mateos Sánchez introdueix el text i versa sobre el personatge que l'escrigué, mort l'any 1826. Amb publicacions com aquesta, tant el Patronat com l'Obreria fan una passa més en fomentar la devoció a sant Antoni i en fer conèixer encara més l'estreta relació que ha tengut amb Manacor des d'antuvi.

CAMPANYA DE "MANS UNIDES" CONTRA LA FAM EN EL MÓN

El passat dia 3 de febrer tingué lloc una conferència a càrrec d'una missionera que ha treballat per espai de 32 anys a Mali, sor Àngela García la qual ens oferí la seva experiència viva i calenta de la labor apostòlica que realitzen en aquell país gràcies, entre altres, a l'ajuda que reben per part de Mans Unides.

Aquest cap de setmana farem la col·lecta per Mans Unides contra la fam en el món. I des del pròxim dia 29 de febrer al dia 5 de març hi haurà una exposició en el casal de la Fundació Trobada, passeig Ferrocarril 14 amb el lema "El Món en Femení". Consta de 20 panells explicatius ben interessants. L'horari de visita de les 17'30 a les 20'00 hs.

VISITA I COMUNIÓ PER A MAJORS I IMPEDITS

Molts sabeu que un grup de capellans i laics visiten malalts i els duen la Comunió eucarística. Pensem que és una oportunitat per a acostar-nos a les famílies, a prestar atenció als malalts, donar-los conversa i escoltar-los, sobretot a aquelles persones que no tenen massa oportunitats de trobar-se amb altres. Llavors tindrà molt més significat donar-los la Comunió, que els fa tan pròxim Jesús. Al cap i a la fi, sentir-nos fills de Déu i germans farà més dignes les nostres vides.

Familiars de persones majors i impedides: estarem contents que ens aviseu i doneu les vostres senyes, si voleu que passem per ca vostra. Avisau a qualsevol de les parròquies o als preveres.

EXERCICI DEL VIA-CRUCIS

El Consell de Pastoral ha previst per aquesta Quaresma donar relleu a l'exercici del Viacrucis, conegut popularment com "Els Passos". Aquest es farà a les diferents Parròquies d'acord amb el següent calendari: dia 26 de febrer a la Parròquia dels Dolors a les 20 h.; dia 4 de març a la de Crist Rei a les 19h. i dia 11 de març a la de sant Pau a les 19'30 h. El dia de la celebració d'aquest acte de pietat se suprimirà la missa de la Parròquia corresponent.

MOVIMENT PARROQUIAL

DEL 19 DE DESEMBRE
AL 12 DE FEBRER

Parròquia dels Dolors

Noces d'Or:

- Bartomeu Miquel i Francisca Pascual

Defuncions:

- Tomeu Fullana Pocoví
- Francisca Gomila Veny
- Martí Binimelis Fullana
- Catalina Matamalas Salas
- Magdalena Pascual Llull
- Toni Serra Vadell
- Ramon Rodríguez Sánchez
- Margarita Acedo Díaz
- Joan Rosselló Lliteras
- Juan Parera Fons
- Joana Aina Riera Rosselló
- Juan Martí Martí
- Margalida Timoner Santandreu
- Maria Lliteras Estarellas
- Francisca Salom Sureda
- Francisca Lliteras Llull
- Aina Riera Serra
- Gabriel Pomar Sansó
- Bàrbara Riera Morey
- Sebastiana Matamalas Salas
- Rafel Rosselló Nadal
- Antonio Fernández San Juan
- Bel Sitges Gayà

Parròquia de Crist Rei

Defuncions:

- Luis Muñoz Azorit
- Bàrbara Miquel Llambias
- Maria Perelló Mascaró
- Francisca Llull Riera
- Guillem Mas Bennassar
- Guillem Riera Bauzá
- Tomàs López Moreno
- Miquel Santandreu Gomila
- Margalida Timoner Santandreu
- Margalida Riera Nadal
- Francisco Bordal Campillo
- Margalida Barceló Font
- Onofre Riera Riera
- Maria Mayol Nicolau
- Gabriel Fons Sagrera

Parròquia de Sant Pau

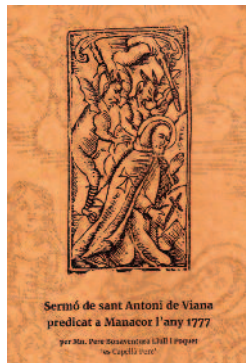
Defuncions:

- Margalida Pascual Oliver
- Pedro Rosselló Caldentey
- Joan Caldentey Sansó
- Francisco Jiménez Gil
- Guillem Soler Salas
- Miquel Gayà Bonet
- Miquel Homar Sureda

SIS CANALOBRES DE LA CAPELLA DE SANT ANTONI RESTAURATS

Amb la voluntat de recobrar part del nostre patrimoni artístic, el Patronat de Sant Antoni ha duit a terme la restauració d'un conjunt de sis canalobres de fusta policromada procedents de la capella de sant Antoni Abat de la parròquia dels Dolors. La restauració ha anat a càrrec de l'equip format per Margalida Munar Grimalt i Bernat Burgaya Martínez. L'objectiu principal de la intervenció era enretirar i netejar una capa de pintura negra que els cobria parcialment, deixant així al descobert la capa policromada original. Es va descobrir que les parts frontals tenen una base o bol de bona qualitat i estan recobertes de pa d'or i de plata fi. Des del full Lluerna volem donar l'enhorabona al Patronat per aquesta iniciativa.

PUBLICAT UN SERMÓ DEL CAPELLÀ PERE

El passat 17 de gener, festa de Sant Antoni, el Patronat i l'Obreria del sant regalaren a tots els fidels que volgueren adorar la seva imatge un llibret on es transcriu el sermó que Mn. Pere Bonaventura Lluerna i Poquet, conegut en el seu temps com 'es Capellà Pere', predicà a l'antiga parròquia de Manacor l'any 1777 amb motiu de la festivitat del patró